

Megjelen: hetenkint egyszer, Csütörtökön.

A szerkesztő lakása: „Pestvárosánál“ 6-ik szám alatt.

Előfizetési feltételek: Egész évre . . . . . 6 ft. | Félévre . . . . . 3 ft. | Negyed évre . . . . . 1 ft. 50 kr.

Hirdetések minden nyelven fölvetnek a kiadó hivatalban. Kérjük az iktatási díjakat az iktatmányokkal együtt legelőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vehetnek.

Hirdetések díjai: a háromhasábos petitsor első hirdetésnél 4 kr., többszörinél 3 kr. Kincstári illeték minden egyes beigtatásért 30 kr.

Kiadóhivatal Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Beeskereken, hova az előfizetési pénzek és iktatási díjak küldendők.

Előfizetési felhívás

„Torontál“

1874. évi negyedére.

Tisztelettel felkérjük előfizetőinket, hogy minél előbb sziveskedjenek megtenni megrendelésüket, hogy a lap pontos szétküldésében fenakadás ne történjék.

Az előfizetési pénzek egyszerű postaltalvánnyal a „Torontál“ kiadóhivatalához (Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája) czimzendők.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 6 ft.
Fél évre . . . . . 3 ft.
Negyed évre . . . . . 1 ft. 50 kr.

Kelt Nagy-Beeskereken, 1873. évi december 18-án.

A „Torontál“ kiadóhivatala.

Nagy-Beeskerek, 1873-ik évi december 25-én.

Megyenként jelenleg két kérdés megoldása, foglalkoztatja, u. m.: ki lesz a főispán? ki lesz az alispán?

Naponkint új hírek, új kombinációk; s hogy ezek miatt a vulkanikus kitörések is napi renden vannak, az igen természetes.

Mi eddigelé sem a főispáni, sem pedig az alispáni kérdés mikénti megoldásához nem szólottunk hozzá, és pedig azért nem, hogy még a gyanút is elhárítsuk magunkról, hogy „ezt“ vagy „amazt“ azért ajánlottuk a főispáni álomásra, mert talán saját érdekeink úgy kívánták.

Mi e két fontos kérdés megoldásánál kell, hogy tartozkodó állást foglaljunk el; miután volt egy-két úri egyén, kik egy párszor — midőn lapunkat megtámadták azt hozták fell, elég igazságtalanul ellenünk, „hogy lapunk családi politikát üz.“ —

Hogy miben állott az általok jelzett családi politika, arról bennünket soha sem voltak képesek meggyőzni.

Azért a „Temesi Lapok“-ban ellenünk indított hadjáratra nem is tartjuk méltónak, hogy feleljünk; kivált oly levelekre, melyek anonim a rejtélyesség rostélyá alatt jelennek meg.

Ha valakinek bátorsága van valakit következtetéssel vádolni, — legyen annak bátorsága nevé is aláírni.

Külömben itt a megyében, a bizalmatlanság és vádaskodás napirenden van. Itt a párt feyelmet egynehányan szükségesnek, mások békének tartják, mely agyonszorítja a lelkesedést.

Vannak aztán pártunknak oly tagjai is kik sohasem szoktak, tiszta vizet önteni a pohárba s inkább béníták az erőket, mint gyámolítják!

Ily esetekben, ha erélyesen felszólaltunk persze azt „fógták reánk“, hogy „családi politikát“ üzünk.

Köszönjük szépen az elnevezést, de nem kérünk belőle.

Szolgálgjuk a megyét s annak érdekeit, — tiszteletet szerzünk a fennálló törvényeknek és a kormánynak; még azon esetben is, ha a legnagyobb üldözötteknek volnánk is kitéve.

Ez volt a mi programunk. Ez volt a kezdet, s ez lesz a vége is.

Hogy semmi nyílt kérdésnél nem ragszkodunk ahhoz, hogy az általunk elmondott vagy ajánlott elvek vétessenek irányadóul; mutatja azon ajánlatunk, hogy lapunkban a szönyegen forgó elvi kérdésekhez bárki hozzá szólhat — ha nevé az illető cikk alá írja; mert az anonimításnak nem voltunk és nem is vagyunk barátai. Eljen vele aki akar, nálunk nincs szokásban.

Most az alispáni jelöltek zavarták fel e megye csendéletét. A hányan vagyunk — annyi a jelölt. Mi nem akarunk jelenleg a megyére még alispánt octroyálni; annak idején lesz annyi bátorságunk, hogy mi is elmondandjuk véleményünket: de szívesen tért adunk másoknak is, hogy véleményüket a megyei administatio javára lapunkban szintén elmondhassák.

E tekintetben ajánljuk t. barátainknak a higgadt gondolkodást és megbeszélést, de különösen azt, hogy ne üzzenek malom alatti politikát, de ha kifogások van, egynek vagy másnak a személy ellen, azt az illetőnek ne a háta megett, de a szemébe legyenek szívesek megmondani; mert fájdalom itt a megyében a pletka még nincs kiküszöbölve még az oly egyéneknél is, kiknek nevé pirulás nélkül, még mi sem tudnánk megnevezni. Hogy így van, ezt tapasztalásból tudjuk.

Mi ismerjük a megye helyzetét, s azért nyíltan mondjuk ki; hogy egyetértés és egyöntetű működés és megállapodás nélkül célt soha sem fogunk érni; és ellenségeink pedig kárörvendve fogják mondani hogy ezek akarnak bennünket civilizálni, s ezek azok, kik nekünk naponkint a testvéri egyetértésről és szeretetről predikálnak; — mielőtt minket akarnak oktanni, először értsenek ők egyet, tömörüljenek ők a szép, az üdvös és hasznos előmozdítására, — ha tőlük látni fogjuk, hogy egyetértésre jutottak, akkor jogukban fog állani, hogy bennünket is hasonlóra serkentsenek és oktasanak, de addig nem!!

Az illetőknek igazok van.

E nemzetiségektől körülvevett megyének soha sem volt nagyobb szüksége mireánk, mint a jelen pillanatban. Ha mi magunk magyarok, mellőzzük érdekekből, egymás ellen törünk, megérdemljük, hogy ellenségeink diadalünnepeit üljenek e megyében bukásunk felett.

Félre tehát a személyes kérdésekkel, vonuljon tehát saját érdekeivel kiki vissza akkor: midőn megyénk java és felvirágzása függ együttműködésünktől.

Tegye meg kiki mint hazafi kötelességét, s látni fogja, hogy az annyira szükségessé vált egyetértés mielőbb honos lesz közöttünk.

APRÓSÁGOK.

Beeskereken X. asszony, midőn egy szerkesztő kezét megvágta úgy nyilatkozott: „Bár csak a nyelvétől vágta volna le egy darabot.“ — No lám, hogy eszlatkozik az illető madame; hisz a szerkesztő nem nyelvvel, de pennájával szokta megörökíteni. Azért ő reá nézve sokkal jobb lett volna, ha a szerkesztőnek „kezét“ és nem „nyelvét“ tette volna lovagias ellenfele tönkre, „Au, revoir madame.“

Hol vetted lelkeket ezt a házi mágnest?
— Itt fogadtam a „Kundschafsamtból.“
— S te ily szép szobaleányokat szoktál fogadni.
Látod nekem a világot sem kellene.
— Tehát Istennem mit tegyek!
Ezt meg kellett tennem, hogy férjem ismét jobban szeressen hon lenni.
Vagy ugy! az már más?

— Itthon van apád kis fiam, kérde X. ur a kapuban álldogáló kis iskolás fiut.
— Igen is itthon van.
— Mit csinál.
— Hát épen most mamámat döngeti.
— De már ugy be nem megyek.

X. ügyvéd a mult napokban kiszidta lusta segédjét, s a vissza felelő calamust ekképpen keresztezte meg:

— Hogy mer ön nekem vissza felelgetni, velem feleselni? Talán nem tudja az úr, hogy főnökével beszél? Hanem — ugy tudja meg, hogy ha velem beszélni akar, akkor hallgasson, mert ha azt hiszi, hogy maga is csak az, a mi én vagyok: „akkor maga rettenetes nagy számár!“

— A világot sem képzelek ilyen sokat magam felől.

A reform, és a takarékoság kérdéséhez. *)

Az országban, a lapokban, magán-társaságokban és a haza minden vidékén az az egy eszme foglalkodtatja a közönséget iquid consilii?

Minden párt, minden polgár a pénzügyi viszonyok szerencsés rendezésétől tételen fel a haza boldogságát, mindenki a takarékoságtól várja sorsunk javulását, és az a reformoktól tétetik függővé.

Megkísértem én is a nagyhorderejű kérdéshez csekély tehetségem szerint a gyakorlatból merített néhány igénytelen szót szólani, és elmondani nézetemet, mely, ha másra nem, nyers anyagként arra szolgálhat, hogy a meglévő viszonyok jósága (ha jó a jelenlegi állapotunk), annál jobban kitünjenek.

Olvastam a „Pesti Napló“ 291-iki számában „A helyzet“ feliratu cikket, mely a reformokról szól, s mely néhány százezer forintnyi megtakarítást helyez kilátásba.

Nem szólok az ország új területi beosztásához, mert a tervet nem ismerem, és ha jónak tartatik és csakugyan jó eltekintve egyes érdekektől annak keresztül viteltét ohajtom, és pedig csak azért, mert a jövő megyéket házi pénztárral hiszem ellátandókat, ily esetben pedig szükséges a megyék új rendezése, hogy elbirhassa mindegyik a maga költségeit, és hogy ne legyen egy picziny megyének ép oly számú tisztikara mint a nagyoknak.

Ezen új területi beosztás, mely szerint 82 megye helyett csak 52 lesz, segítene a bajon, mert ez által arányba hozatik a megyék költségvetése egymáshoz, és 30 megye központi tisztikara, mely majdnem mindenütt egyforma a nagy megyeivel megtakarítatik, és ez tenne középszámmal egy millió forintot.

Megtakarítatnék 30 főispánnak fizetése 120,000 forint.

Az így megközelítőleg mintegy egy millió százhusz ezer forintnyi megtakarítást tovább fűzném, és pedig a gyakorlat után.

Szabadjon megyénket venni például, és ez szerint összeállítani a számadást, és vonni következtetést.

A megye régi területe 118 □ mértföld, lakóinak száma pedig 349,378 lélekre rugott.

Volt 3 alispánja, egy törvényszéke, 14 szolgabírája ugyanannyi esküdtel, központi tisztikara, csendőrei és a többi. Ellátta a rabokat, és mind erre 126,000 forintnyi javadalmasban részesült.

Kezeltett a közigazgatás, az igazság is kiszolgáltatót épen nem rosszabbul mint jelenleg, de egy különbség van a mostani és az akkori állapot között, hogy akkor egy hatóság volt, választott közegeivel, most pedig két három hatóság, egyik választott, a többi kinevezett hivatalnokokkal.

Most van a megyének 1 alispánja, 14 szolgabírája, nincs esküdtje, nincs törvényszéke, nem látja el a rabokat élelemmel, és költ évenként 143,000 ftot.

Két törvényszék és 8 járásbíró van a megyében, s ez kerül mintegy

*) E jeles cikkre felhívjuk olvasóink, de különösen a „Temesi Lapok“ t. collegánk figyelmét. (Szerk.)

200,000, tehát az egész apparatus kerül 343,000 flba. de tessék elhinni, a közigazgatás megy a hogy megy, hanem az igazságszolgáltatás ép ott van, a hol ezelőtt 2 évvel volt.

Ha egyesítettnek a közigazgatás az igazság szolgáltatással bizonyára meglehetne takarítani 80—100,000 ftot, mert ekkor a 8 járásbíró a temérdek költséggel elesnék, teendőit átvenné a már meglévő 14 szolgabíró, és nem szenvedne az igazságszolgáltatás és hitelünk semmi csorbát; mellőztetnék a kinevezett és a választott hivatalnokok közötti surlódás, mely a közönség kárát és a hatóság tekintélyének alábbszalását vonja maga után, munka adatnék a szolgabíráknak, könnyítették a közönségen és a megye megfelelné a törvényhatóság nevének.

Azért, hogy kinevezett bíránk vannak; azért, hogy a közigazgatástól el van különítve az igazságszolgáltatás hitelünk épen nem nyert, mert pozitív törvények hiányában, és hiányos perrendtartás mellett hiában fáradozik a kinevezett bíró, nem lendíthet a dolgon, ha éjjel nappal működik, a sok formalitás megöli őt és afelett, a hitelt pedig tökéletesen tönkre teszi.

Ha én nagyszerű gözmalom építek, berendezem azt, és kellő számú gépész és egyéb személyzettel látom el, de sem búzára sem pénzem nincsen, turesen fog az járni, és nekem alig jut belőle kenyér.

Hiába van bíránk, hiába dolgoznak azok, ha nincs codexünk, nincs jó alaki törvényünk, nem igen fogunk hitelünk után élni.

Ha a megyei hivatalnok előtt áll a codex és a törvény, eljárhat az a szerint, és szolgáltathat igazságot, de ha a kinevezett bíró előtt nincs semmi, biz ő nem természetli rózsákat, hanem igen is bebonyolítja a perlekedőket úgy, hogy a ki egyszer perelt pénze végett, az másodsor nem igen szívesen ad kölcsön.

Nem kell tehát félni a panduren-wirtschafttól, megállott Magyarország alkotmánya 800 éven át amellet, ez alatt a modern nehány év alatt pedig majd tönkre ment, hitelünk . . . . no ez nem igen jó lábón áll.

Meglehet, hogy az európai niveau megkövetelte tőlünk az újabb reformok behozatalát az igazságszolgáltatás terén, de hát ha az a niveau nálunk a jónak eredményét nem szüli, ha nálunk codex hiányában keresztül nem vihető az a mi más nemzeteknél meg van, hát tán előbb codificálni kell, és aztán a szerint a niveau értelmében organísálni?

Eddig a pénzbeli megtakarításról, most átlépek a gyakorlatban tapasztaltakra, és bebonyolítandom, hogy erkölcsi szempontból és a tekintély érdekében sem igen üdvös a közigazgatásnak az igazságszolgáltatástól elválasztása.

Az alispánnál kezdem.

Jön hozzá egy falusi ember, s azon hiedelemben, hogy ez a nagy úr segíthet rajta elpanaszolja, hogy volt a szolgabírónál sürgette árvapénzének kiadatását, és ez megtagadta azt.

Az alispán ir a szolgabírónak és felelősségre vonja, ez utóbbi azonban felel, hogy a járásbíró még nem tárgyalta a hagyatékot.

Ismét jön a falusi ember az alispánhoz várva tőle bajának orvoslását, az alispán megmondja neki: hol akadt meg a dolog, és oda utasítja a járásbíróhoz; — a paraszt parancsot kér kiadni a járásbírónak, s ekkor alispán mondja: hja kedves barátom, annak az úrnak én nem parancsolhatok, azt magának meg kell kérni.

Kimegy a paraszt az alispán irodájából és gondolja magában: hát az az

alispán semmi, a járásbírónak nem adhat utasítást, bajomon nem segíthet, hát nem oly nagy úr mint én hittem. Vége az alispán tekintélyének.

A szolgabíró tekintélye plane odavan, fél csak az előjárók fének, mert ezeket felüggesztheti hivatalától, de a népnek sem jót sem rosszat nem tehet, ha pedig pozitív törvény hiányában át-hágja illetékessége körét, akkor meggyül a baja a járásbíróval, és ez compromittálja a közönség előtt minden irlalom nélkül.

Kimegy a falura egy bírói végrehajtó és megbírságot egy pár felet, a fél fenyegetődik a szolgabíróval, a végrehajtó pedig azt feleli: mit nekem a te szolgabíró, én királyi ember vagyok; megint egy oldalba lókés a szolgabíró tekintélyének.

Nagyon üdvös volt a közönségre nézve, ha a megyében elkövetett visszaélésekre nézve akár a közigazgatás, akár az igazságszolgáltatás terén történt legyen az az alispánnál talált orvoslást, és csak akkor volt kénytelen a ministeriumhoz járulni panaszszal, midőn sem alispán, sem a megyei bizottmány nem segített rajta. Most minden legkisebb kir. hivatalnok elleni kis panaszszal a ministeriumhoz kell menni, és ott szaporítani a beadványok számát, minek folytán a ministeriumban $\frac{3}{4}$ tisztviselőnél több kívántatik.

A közbiztonság szinte rosszabb lábon áll mint az előtt. Egy szolgabíró elfogat egy gonosztevőt és átadja a járásbírónak; ennek nem tetszik a species facti, és szabad lábra bocsátja; a szolgabíró sértve érzi magát, erélye jövő alkalommal lelohadt, és ő a nagy közönség kára és a közbiztonság rovására aztán vagyk evest vagy semmit sem tesz.

A pandurokkal rendelkezik első vonalban a szolgabíró, és sértve látja magát, ha a járásbíró tudta nélkül azokat igénybe veszi, surlódás támad tehát köztük, és ez sokszor eredményezi a vizsgálat sikertelenségét.

Szolgalhatnak még száz meg száz példával, mind meg annyi bizonyítékkal, hogy az igazságszolgáltatásunk a közigazgatástól elválasztása pénzügyi és erkölcsi szempontból egyaránt káros, és codex hiányában hitelünk aláása és nem emelésére szolgál. Hadfy Döme.

N.-Beeskerek, 1873. decz. 23.

Tekintetes szerkesztő úr!*)

A „Temesi Lapok“-ban valakinek tetszet azt írni, mintha a december 1-én megejtett

*) Mi szivesen tért nyitunk lapunk hasábjain párt-és személykülömbég nélkül mindenkinek, csak arra kérjük t. barátainkat, hogy a személyeskedést kerülni méltóztassanak. (Szerk.)

közgyűlésen, a megye volt t. alispánja gróf Bethlen József ellen államsíny követeltet volna el, hogy ez által ő távozásra kénytessek. Erre nézve fölvilágosítás, sziveskedjék a közgyűlésen jelen volt bizottsági tagok névsorát közleni, a kiket a jegyzőség, személyesen ismert, de voltak még emel' többen a kik jelen voltak, de neveiket föl nem jegyezték.

A jelen volt bizottmányi tagok közül, csak Mihalovics Miksa, Mencer Mihály és Istvánffy István urak, nem pártoltak a sürgöny utján való felhívást, ők levél utján látták volna jobbnak a megkeresést.

Tehát itt államsínyről beszélni, igazán neveltséges gyermekieesség. A közgyűlés egyhangu határozatát (még ha levelező urnak nem tetszenék is) tisztelnie kell. — A jelen voltak névsora a következő:

Torontálmegye törvényhatóságának 1873. évi december 1-én N.-Beeskerek mezővárosában Tabakovits Gusztáv főjegyző elnöklété alatt tartott közgyűlés.

Jegyzőkönyve.

Mely alkalommal jelen voltak az alóliak: Mihalovics Miksa, Virányi József, Traupmann Endre, Fleischer Samu, Dániel János, Hadfy Döme, Bielek Vilmos, Fuchs Sebő, Lebanovich István, járásbíró, Dr. Demkó Pál, Tabakovits János, Zsupunsky Vladimir, Kreminger György, Loga Traján, Rósa Döme, Emanuel György, Stojánovits Vazul, Annau Adam, Stojits Antal, Kovách Agoston, Poroszkay Béla, Várady Mihály törvényszéki elnök, Milutinovits Sándor, Weisz Oskár, Risztits Péter járásbíró, Istvánffy István, Bakalovich Agoston, Steingaszner Ernő, Mencer Mihály, Rósa Ignác, Sinkay János, Filkovits Pál, Petrovits Emil, Parcesetich Zsigmond s a t.

Uj felszentelt püspök.

A „Temesi Lapok“ t. collegánk írja, hogy avatott körökben tartós idő óta azon hír merült fel, hogy köztiszteletben álló megyés püspök, Bonnaz Sándor úr ő nagyméltósága egészségi szempontból a püspöki teendők teljesítésében segéd gyanánt működő felszentelt püspök kinevezése iránt, valamint a magyar kir. ministeriummal, melynek bejegyezése a felszentelt segédpüspökséghez megkívántatik, ugy magánál a pápánál is, ki a felszentelt püspököket kinevezi, a szükséges lépéseket megtette.

Biztos forrásból származó hírek szerint, ezen esemény valóulásának ideje rövid idő mulva bekövetkezni fog.

És ha már Bonnaz püspök urnak még mindig tartó kedvezőtlen egészségi viszonyainál fogva elhatározása, fájdalom, változhatlanul fennáll, s ez eléggé indokolja van, midőn efelletti teljes részvéteket és sajnálkozásunkat egyrésztől kifejezzük, másrésztől nem mulasztjuk el őszintén kijelenteni, hogy püspök urnak azon elhatározását, melyszerint a felszentelt püspöki állásra Németh József kanonok urat kizemelte, a lehető legjobbnak tekintjük.

Németh József kanonok úr mint egyházférfi és mint hazafi egyiránt köztiszteletben részesül, humanus, megnyerő modorát mindazok, kik vele érintkeztek, magasztalják. Ezenfelül tudományos képzettsége kitünő, és Bonnaz püspök ural több év óta fennálló szoros viszonyánál fogva, ennek emberbaráti nemes szándoklataiba és terveibe leginkább beavatva van, s ezeket közreműködésével, mint eddig elősegítette, ugy jövőre is elősegíteni fogja.

A magyar kir. ministerium Németh József kanonok urnak felszentelt püspökké leendő kinevezéséhez megegyezését már régebben kijelentette s az ügy végleges elintézése a pápai bécsi nuntius kezében volt.

Néhány nap előtt Németh József kanonok úr Bécsbe a pápai nuntioshoz felhivatván, ott a személyére vonatkozó formalitások teljesítése után a szokásban levő professiót a nuntius kezébe letette s ezután Németh kanonok urnak f. december 22-én Rómában tartandó pápai consistoriumban felszentelt püspökké kinevezetése valószínűleg bekövetkezni fog.

Ismételjük, hogy miután a segédpüspök kinevezésének szüksége, fájdalom, fenforog, a választást a püspökmegyére nézve szerencsésnek tartjuk és Németh kanonok urat magyar honpolgári tekintetben is melegen ajánljuk.

Panaszok a közönség köréből. *)

Tekintetes szerkesztő úr!

Mai naponi találkozásunk felbátorit arra, hogy tekintetes szerkesztő urat a rajtam e f. évi november 18-án reggeli 7—8 óra között Bambach Mátyás ó-teleki lakos által irodámban elkövetett gyilkolási kísérletről értesítem. — Czikket írni jelenben képes nem vagyok, a merénylet következtében azt sem tudom hanyadán vagyok — szellemileg majdnem tönkre tetl. Az egész eset röviden összevonva következő:

Tavaly nyáron Bambach Mátyás, ki különben mint községi igazga ösmeretes ó-teleki lakos Eberstark Jakabot az utcán csunyán megvert, s e szerint súlyos testi sértést követvén el — a minék következtében nevezett Bambach ez idei július 3-án tartott végtárgyaláson az idevaló kir. törvényszék által 3 havi súlyos börtönrre ítéltetvén el — ezen ítélet most is felebbezés alatt van — ezen percztől fogva ellenséges lett, azt gondolva, hogy elítéltetése befolyasom által történt, izgatott ellenem a községen legboszantóbb módon — bár követőkre nem talált, mégis bepanaszolt a megyénél, pénzügyi igazgatóságnál és a jó Isten tudja hol mindenütt, mely bepanaszolása következtén ez idei szeptember havában ellenem vizsgálat rendeltetett el — perze az egész panasz rágalomnak bizonyult, — mely körülményt az alispáni hivatalnál meglévő vizsgálati iratok fényesen beigazolnak.

Látván tehát, hogy velem semmire sem mehet, a községen pedig becsületét egészen elvesztette a meggyilkolás szülemlett meg agyában — és így történt, hogy ő a folyó évi november 18-án a községi irodában, hol magam voltam, szépen bekopogtatott, és azon „szóra,“ hogy szabad, belépet oda közeledve az iroasztalhoz, hol épen néhány ügyet voltam elintézendő — s néhány hozzám intézett igen nyájás kérdés után mellemmek szegezi gyilkoló fegyverét (revolver) s rám sűti és így 4 lövést tett rám, jobb mellemm azonnal megsebesítve — csak is az isteni gondviselés örködött fölöttem, hogy a gyilkos szándékát rajtam el nem követhette.

Igy állok most tek. szerkesztő úr szellemileg megtörve, ki 15 éven át becsülettel működöm a göröngyös községjegyzői pályán intézem két községügyeit, s ily gyilkos akarta családomat megsemmisíteni.

*) E rovat alatt közölt cikkekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Most meg hallom, hogy a törvényszék kezesség mellett szabad lábra akarja eresztetni, ha ez valósul — akkor tek. szerkesztő úr el kell hagynom hazámat és oly hazát kell keresnem, hol a személybiztonság mindenek előtt szent: mert én szeretem családomat — kötelességem gyermekeimet nevelni, a hazának jó fiaikat az emberi társadalomnak jó polgárokat adni. Ilyen gyilkost tehát szabadlábra bocsájtani borzasztó lenne, ki nem érdemli meg, hogy az emberi társadalomnak valaha visszaadandék.

Ügyemet szives figyelmébe és pártfogásába ajánlom tek. uraságotnak. Maradtam

Beeskereken, 22. decz. 1873.

Alázatos szolgálja

Végh Károly,
ó-teleki jegyző.

VEGYES.

(A koldulásnak egy új neme.) Egy párisi lap beszél egy koldusról, ki klarinetjével hóna alatt minden nap egy bizonyos kávéház ajtajába állott, és alázatos hangon monda:

„Uram megengedik, hogy egy pár nótát fújjak? az igaz, hogy csak kezdő vagyok, azonban, ha úgy tetszik, adjanak egy kevés pénzt és megkímélem önöket játékom vég-hallgatásának kellemetlenségétől.“

E szavakra mindenki nyújtott egy kevés pénzt, a zenész pedig mély hajlongások között távozott.

Néhány egymásután következő este folytatta csendes üzletét. Végre egy ifju, a ki soha sem mulasztotta el a kóbor zenész sajtóságos kérésére pénzt nyujtani, barátságosan felszólította, hogy játszzék már egyszer valamit azon a klarineton, nem bánja ő, ha egy kissé rosszul megy is, de most olyan kedvében van, hogy szeretne egy kis zenét hallani.

„De uram, felek, hogy nem felelek meg kívánságának.“

„Ne törődjék vele, jó ember, csak bátran játszzék.“

„De kérem nagyon rosszul játszom, és a klarinetom sem valami kitünő.“

„Sohse mentegetődzék, és ne keresse magát, mint valami nagy művészt, játszzék hamar, hallani akarom.“

„Mar ha olyan nagyon kényszerít az úr — mondá a szegény ember egy kissé megszeppenve — kénytelen vagyok bevallani, hogy nem játszom biz én egy arva hangot sem. Ezt a rossz klarinetot csak azért hordozom magammal, hogy az embereket eljesszsem az előadásomtól.“

Mosolyogtak az értelmes csalón, a ki azonban nem tartotta tanácsosnak, hogy ismét alkalmatlankodjék.

Az elhunyt százsz királyról a következő adomát közli a „Stettiner Ztg.“: Az öreg király rendkívül érdeklődött olyan iránt, ami orszá-gában történik s alig volt minden esekélység, ami figyelmét elkerülte volna. — Szokása volt gyakran meglátogatni a törvényszéki tárgyalásokat, az alsóbb és magasabb iskolákat előadás alatt, s mindenféle hivatalokat, mikor nem is vártak.

Egyszer megjelent egy jelentektelenebb állomás távirtdahivatala előtt. A távirónak épen hogy annyi ideje volt, hogy megtáviratozza a szomszédállomásra barátjának: „Épen most lép be a király inspicziálni.“

TÁRGZA

A karácsonfa mögöl.

— Ünnepi képek. —

I.

A salon kerek asztalán áll a karácsonfa. Arany alma, arany dió csillog a viaszgyertyácskák világában és a sok bonton terhe alatt csakugy görnyednek a karácsonfenyű ágai. — Az üvegajtók függönyei bevonvák; a gyerekeket leküldte a mama a cselédszobába, nehogy kilelessék, mikor hozza a kis Krisztus a sok szép holmit; nehogy megtudják, hogy a papa pénze a Krisztus és a kik bevasárolják a sok szép mindent, azok nem kerubok és szeráfok, hanem a mama és Jutka, a szolgáló.

Még csak a skatulyákból kell kirakni a játékszereket, Pistinek a paripát, Ilusnak a hajas síró babut, Gyulának a képes könyvet; azután az új nadrágokat, szoknyákat, csizmákat és cipőket... Már kész minden és a mama fontoskodó képpel megy a gyerekekhez, a kik épen afölött vitakoznak: vajjon mit hoz a „Krisztinkli“? és heves vitajuk közben irigységből majd hogy hajba nem kapnak, ha le nem csitítgatná őket hajadonna pezsdült néni-kéjük vagy a virgácsesal fenyegette, át nem kurjantatna szobájából a papa.

Kiváncsi arczczal mennek azután a szobákban át és midőn a salon ajtaja feltárul, a meglepetés és öröm kiáltása hallatszík ajkakra. Örömkönyök tolnak a szülők szemébe és sorba csökölják egymást s azokat a rossz, csin-talan gyermekeket...

Hat Piroška, a hajadonna felseperedett néni ke mért áll felre, miért nézi csak az ablak fülkéjéből a megható családi jelenetet? — Ijha, ő már nagy leány, maholnap tizenöt éve, az ő számára már nem lóg több arany dió, arany alma a karácsonfan; neki már nem hoz több semmit a kis Krisztus. Tavaly még ő is asztarkodott a karácsonfa alján; az idén már hosszú ruhát kapott és karácsoni új szoknyája

sem lepi meg, mert hisz maga varrta. Ő neki már nincs Krisztinklije...

A gyerekek vidám szibájával fűszerezett vacsora után aludni tér a boldog család. Pisti paripájáról, Ilus síró babájáról, Gyula képes könyvéről álmodik.

Hat Piroskának nincsen épen semmi öröme? Kis szobája pipereasztalán porcellán ibrikben pompás virágokréta s a kaméliák között illatos levélke. Gyorsan kezd dobogni szívecskéje s arczába szökell a vér. Remegve gyönyörtől bontja föl a levélkét s olvassa e sorokat:

„Ha megkondul a templom harangja

És imára a nép egybetért:

Mondsa lelkem, egy-egy „miatyanokt“

Elrebezz majd szerelmesedrt.“

Tedd meg kérék: én meg majd teérdet

Leimádkozom az olvasót;

S a hány szeme van az olvasónak

Annyszer megöskölöm kaesód.

De csak ugy, hogy mámid meg ne lássa

S ha majd nyílik rája alkalom;

Mert ő máskép szememet kiássa

S keserű lesz a karácsonom...“

Lám, lám! a kis Piroška nagysádnak is van hát Krisztinklije? —

II.

Puha chaise-longueján nyujtókodik Melánia. Czvikker az orrán, szivarka ajkai között és ennek füstjében elmereng a mult emlékein. Más karácsonjai voltak öneki azelőtt. Böven hullott lábaihoz a sok arany karperecz, le-gyező, virág és vers. Most már nem botlik egyik inas a másikba ajtajánál s nem fard ki szobalánya a látogató jegyek behordásában. Melánia, nem rég a város legszebb asszonyja, férfiak eszménye, nőnek irigysége nem ibolya többé, melyett levél alatt kell kutatni; hanem pipacs, melynek uton-utfélen kelyhébe szag-lász a darázs.

Most egy jómódu kereskedővel van viszonya. Ez majd csak beállit gyémánt nyaklánczczal, selyem ruhával schildkröt legyezővel? — Ép erre várt Melánia, midőn a mult emlékeiből föl-ocsudva, a második trapezunti szivarkára gyujtott.

Csitt! az ajtón kopogtat valaki. Belép Stangelhuber — Melánia imádójának — inasa és szól ekképen:

„Ehun ezt azt iskátulát küldi a gazdám!“
Az inas ellávozik; Melánia pedig rohamosan bontja fel a dobozt és — mit talál benne? —

Ime, a következőket: egy darab kokusz-zappant, egy köpöcze, vukovari arczkenőcsöt, egy czérna-chignon-t, egy cul de Paris-t és egy pár talmi-arany-függőt.

Melánia meglepetésében majdnem elájult, de csakhamar mégis meggondolta magát, egyet fűttentett, és így beszélt magában;

„Az igazat megvallva, használhatom én Stangelhuber karácsoni ajándékát s azért nem is küldöm vissza. Szegény Kóhim, minek sérté-tenem meg; hisz azidén ő sem lehet galan-tabb, mivel ő belé is beleütött a — „krach!“

És ugy lön, miként beszéle. A czérna-chignon és cul de Paris ott paradiroztak Melánián a karácsoni nagy mise alatt... Szegény Melánia! Még szegényebb Stangelhuber!

III.

Kajtár Béla és Siska Gizella 1873-ik évi április 25-én tartották esküvőjüket. Szerették egymást, mint a kánoni törvények megszab-ják és mivel már egybekeltek, consuntáltak is a házasságot. (Hogy e kifejezés mit jelent: azt, szép olvasónóm, kérdez meg egy juristától.) A mézes hetekből ki nem fogytak; hiszen a folyó szímméznék nincsen még sonkolya. A férj elnevezte nejét Gyugyának, a nő meg férjét Bobisnak. Nagyon siettették a keresztelést s minthogy a golya kéményükön még nem rakott fészket, egymást keresztelték el...

Igy folytak el jó egyetértésben hónapok és a boldog házaspár edes nyugalmát nem zavarta semmi; leszámítva azt a latba nem eső, néhány csetepatét, amit Gizella rögtönözött, ha Bobis a „Pest városánál“ talált rekedni do-mino mellett.

Végre beköszöntött a tél. A fákat zuz-maráz földte be; a Bega jegét váltig hordatta Póty, hogy a jövő nyáron olcsón adhassa a

fagyallatot; a beeskereki kövezet sikamlósabbá lön, mint Kock Pál regényei; Gizella pedig emiatt nem járhatott ki; mert bizony nehezére esett már az egysenlyt tartani.

Eljött a december is; Béla és Giza házaságának kilencedik hónapja. Mondom a kilencedik, és ha nem mondanám is, ez volna a legfontosabb hónap az új házások életében; oly fontos, mind talán a püspök arany-miséje, vagy német faluban a kirvaj...

Tegnap december 24-én harangoznak az éjféli misére az ünnepélyes kongás templomba hija az igazhívó keresztényt és még a korms-majtó-nyitogató sem mulasztja el, betérni az isten házába; mert ez a szent este, karácson előestéje...

Csak Kajtár barátunk nem vesz részt a közháthatban. De amott látjuk őt sebtlen haladni a Gradulitzra felé. Most befordul és bekopogtat egy ház ablakán, mely fölfe fekete táblára ez van írva:

„J. Schwarz, Comitats-Hebamme.“

„Gyorsan, gyorsan jöjjön!“ így nogatja Béla az ablakon át kérdezősködő femme saget...

Ne kutassuk, ne fűtessük az okok és okozatok fonalat, hanem gratuláljunk a fiatal menyecskeknék, a kinek a karácson legszebb ajándékot hozott kis fiucska képében.

IV.

A torontáli megyeház kapujának bozontos süvegű öre a süvítő fagyos szél elől a kapualj sarkában gubbaszkodik. Irigykedve nézdel a kűnn járókelőkre és torzonborz fő-vegének aegise alatt imgy töprezkedik.

„Hát nekünk hoz-e valamit a Krisztinkli?“

Alig, hogy ezt gondolta, négy-fogatu hintó áll meg a megyeház előtt, s kilép belőle az — új főispán...

Lám, milyen jó az isten, Karácsonra nem feledkezik meg senkiről, még a megyéről sem.

Karczos Tiborcz.

A király csakugyan belépett, kérdésös-ködött a forgalom élénkségéről, a távsürgönyök számáról, a bevételről, hivatalos teendőkről, s a t., mikor a villanytelep kezdi jelezni egy sürgöny érkezését.

A hivatalnok zavarba jön amint az érkezett sürgönyt elolvassa, s még nagyobb zavarba jön a király kérdésére, hogy mit tartalmaz az a távirat? A hivatalnok kitérő választ ad, azt mondja, hogy a sürgöny tartalma nem közölhető, s a t.

De a király most már minden áron tudni akarta, mi van a sürgönyben, mire a szegény táviró nagy hebegve előadja, hogy épen jelenlenni bátorkodott a szomszédállomásra ő felségének legkegyelmesebb látogatását; mire a szomszédállomásról most a következő tartalmu válasz érkezett: „Az a király is mindenbe beleliti az orrát.“

HIRHARANG.

* Torontálmegyének tehát van már új főispánja. A lérfü ki e díszes helyet el fogja foglalni, Barácz József úr a temesvári pénzügy-igazgatóság igazgatója. Ezen már tényre vált kinevezést mi azért nem közöltük napok előtt lapunkban; mert ismertük a kinevezések körül rendszeren szállongani szokott hírek természetét. Mi a kinevezett főispán személyét személyesen nem ismerjük, csak hallomás után írhatjuk, hogy a kinevezett kormányzó úr igen tevékeny és szorgalmas szakavatott egyéniség. Egy előre ennyit?

* A megyékhez kapcsolt határőrvidéki részekben létező törvényszékek elnöki állomásainak betöltése új év előtt fog eszközöltetni, ezt mutatja azon körülmény is, hogy ott a jelenleg alkalmazásban lévő katonai hadbírók, hivataloskodása újév előtt meg fog szünni. — Bírósági kinevezések. Ő felsége elnökökké: a fehértemplomi elsőfolyamodású törvényszékhez Maly István temesvári kir. ügyész — a pancsovai törvényszékhez Nádasky M. pesti kir. táblai I. oszt. pótbíró, és a karánsebesi törvényszékhez Orthmayer Miksa facseti járásbíró nevezte ki.

* A nagyutcán a kirakott karácsonyfának sok bálulója volt. Egy kis leányt kísért szemmel láttunk ott áldogálni; azon kérdéssünkre „hogy ő talán nem kapott krisztkindit“ azt válaszolta: hogy azért sir, mert a múlt évben még meleg szobában kalács mellett adta át mamája az ajándékot, most pedig árva magában áll a világon, s azt sem tudna, hogy az emberek unnepekre készülnek, ha azt a kirakatokból nem látta. Gondoskodtunk, hogy meleg szobába, és meleg kalácsa is legyen a kis árvának.

* A német színészek megkezdték előadásait, s uramfia, a közönség majdnem összeveszett az alsó pályákon. Külömben ilyen itt a szalmatűz, egy hónap mulva már sem páholy sem zártsekk nem fog kelleni, akkor mehet a német Musa jobb hazát keresni, mert itt számára rózsák helyett legfeljebb hitelező számlák fognak teremni.

* Tanavezts Mladen megyei aljegyző, a „Zasztava“ ellen sajtóper indít azért, mert őt a szerb nemzet söpredékének nevezte. — Mi azt hisszük, hogy azt jobban megaprehendálhatná az illető jegyző úr, ha e lap őt kidecsérte volna.

* Leiningen tábornok leánya, gróf Leiningen Róza urhölgynek, néhai Leiningen honvédtábornok leányának esküvője e hó 18-án reggel 9 órakor ment végbe Bower J. angol őrnaggyal. Angol szokás szerint angol alattvalónak idegen országban nem szabadván öszszekelni, az esküvő az angol konzulság hivatalos helyiségében történt meg. Az egyházi szertartást Székács József volt szuperintendens végezte, a kérdéseket az angol konzul intézte a házasuló felekhez.

* Daniel Pál, országgyűlési képviselő, számos rokoni nevében is, szomorú szívvel jelent, hogy nagybátyok Werzár Emanuel, orvos-tudor és hajdan Torontálmegye főorvosa, f. hó 18-án, végelgyengülés következtében, élte 74-ik évében élni megszűnt. Hült tetemei f. hó 19-én délutáni 3 órakor a budai sírkertben fognak eltakarítani, az engesztelő szent misék pedig f. hó 20-án Pesten a sz. ferencieknél és Budán a vérkápolnában fognak az ég urának bemutatni. — Budapest, 1873. évi december 19-én.

* Kerkápoly és Tisza távozó ministerek Ő Felsége által a Lipóttrend nagy keresztjével lettek földiszítve, és hozzá még titkos tanácsosi méltóságot is nyertek.

* A belügyminisztérium a cholera-ban elhunytak után maradt vagyontalan özvegyek s árvák javára alakított könyörödmányi alaphoz az országos gazdasszony- és kisedvőd-egyletnek együttesen 1000 fót, a kolozsvári egyetlet árvaháznak pedig 500 fót utalványozott azzal, hogy ebből a bevendő árvák gondozási és tanulási költséget fedezzék.

* Pavlovics-ot, a híres „Pancsevacz“ szerkesztőjét, ki Belgrádból visszajött, újra elfogták, hogy egy három havi fogságát ulje le.

* Pancsovára a jövő választáshoz az elnök csendőreinket kérte. Az oda kevés, oda katonaság kell. Miletics és Kosztics is megfogták ott jeleni, hogy az omladinajelölt javára igazassanak.

* Dr. Schlauch, szathmári püspök Ő Méltósága, nem régen püspöki megyéjében a néptanítók és segédlelkészek viszonyait megvizsgálván, azon szomorú tapasztalatra jutott, hogy

a megyei tanító- és segédlelkészeinek nagy része csak 60—80 ft. évi fizetéssel van ellátva. A nemeselektű püspök e bajon mennél előbb segíteni, s még ezen esztendőben fogja a nevezettek fizetéseit saját jövedelméből szabályozni úgy, hogy egyre legalább 200 ft. évi járandóság essék. E pótlékok a püspöki jövedelemből körülbelül 22000 frtot igényelnek.

* Zagrabból értesítene, miszerint az országgyűlés december 22-re hivatott össze. A bán a polgári Sziszeknek a katonáival való egyesítése kivételre kormánybiztosnak Vonsina, országos képviselőt, nevezte ki.

* Nem rég említettük, hogy a határőrvidékről Hajducicza környékét megszórták látogatni a rablók. E napokban is a megye által oda kirendelt csendőrkapitányt s annak kíséretét támadták meg, s azután odább álltak: mintán az éj sötétsége miatt őket üldözni nem lehet. Azok a szegény csendőrgények, kik ott az éjjeli körjáratokat a csendőrkapitány vezetése mellett teljesítik, nem részesülnek semmi napidíjban; e tárgyban jó volna a megyének intézkedni, és pedig mielőbb, mert az sem lehet, hogy annyi embert egy pár család kenyérral illetőleg elcséggel lássa el, miután magok is inségesek.

* Táborosky és Parsch műkereskedésében megjelentek: Bröllops-násinduló és Bröllops-gardien zongorára ártta Söderson. Ára 60 kr. Népszerű indulók legjobb és legújabb gyűjteménye. Zongorára és hegedűre két kézre szerző Tisza Aladár. 3 füzet. Egy füzet ára 80 kr. Pehelykönnyű, rezgő polka. Ára 50 kr.

* Magyar ünnepély Zürichben Hauser Natália, ki további kiképzetése céljából Párisba utazott, Zürichben átutaztak, hangversenyt adott, mely alkalmából az ott tartózkodó magyarok, a kis művész számára élénk ovatiót rendeztek. A hangverseny alkalmával a terem zsufolóság megtelt, tulnyomólag magyar közönséggel. Az utolsó darab után a magyar egylet küldöttsége a fiatal művésznőnek pompás bérkoszorut nyújtott át melynek nemzeti színű szalagján arany betűkben e szavak voltak olvashatók: „Hauser Natáliának. Elismerésük jeléül a zürichi magyarok. 1873.“ Hauser k. a. magyar szavakban köszönte meg e kitüntetését, és harsogó éljenek közt eljászotta Liszt Rákóczy-indulóját. A hangverseny után estély volt, melyen az összes zürichi magyarok részt vettek.

* Az írók és művészek társaságának második estélye tegnapelőtt ismét igen nagyszámú közönséget vonzott a Hungaria termébe. — A művészeti, irodalmi világ egyaránt gazdagon képviselve volt és láttunk oly elemeket is, melyek eddigél e társaság mozgalmaitól távol tartották magukat. Az estély művészeti sikere is kitünő volt, s az előadók a változatos program minden pontját a legszebb sikerrel adták elő. Balázs Sándor causerieje különösen nagy tetszést és jó hangulatot keltett. Nagy tetszést keltett Tannerné és Kvassayné éneke s Krancsevics hegedűjátéka is. Az estélyt ismét társas vacsora követte, melyen vagy 150-en vettek részt és az együttélés csak késő éjfélt után ért véget. Az írói és művészeti kör estélyei most már teljesen megállapították jó nevüket, a főváros élke-körének valóságos találkozási pontjává váltak.

* (Egy állítólagos színházgyújtogató.) Szabadkáról írják a „Ref.“-nak: Közelébb nem kis remélés volt a városban, volt zaj is, nagy zaj is és pedig kevesebbet, mint „pour une omelette.“ — Ugyanis egy vidéki parasztembernek pénze nem jutván a színházba s befizetés nélkül bár, mégis be akarván kerülni az előadásra, addig ügyeskedett, míg eljutott, de nem a színházba, hanem a színház mellett egy sötét folyosóra a süllyedébe. Itt nagy zavarban volt. Mit csináljon? Sötétben maradjon-e végtelenig, vagy gyufagyújtással elgyújtja-e merényletét? Végre mégis világot gyújtott s ekkor a kezében levő egész gyufakatalya föllobbant s a világosság a színpadra is fölhatott. A rémület nagy volt. A publikum közt az a hír terjedt, hogy ismeretlen gonoszlevő az egész színházat föl akarta vetetni a levegőbe, a gonoszlevőt el is fogták. Másnap erről beszéltek az emberek. Másnap aztán kitűnt a jámbor merénylet semmissége.

* (Lovagkori események — napjainkban.) Nagyváradon nem rég este 8 órakor két ember egy fiatal nőt támadt meg az utcán és erőszakkal el akarták ragadni; a támadás oly hirtelen történt, hogy a nő kiáltani sem tudott. Egy úr véletlenül arra jött, kiszabadította a nőt rablói hatalmából, kik gyorsan eltűntek, és haza kíséré védenézét.

* Számtalan rablásról értesülünk naponként a vidékről. Győrött 17-én este az Újvárosban Goldschmidt kereskedő lakását fegyveres haramiák támadták meg és a mi kezük ügyébe akadt mindent elvittek. Még eddig egyet sem csíptek el közülük.

* Undorító családi jelenet adta elő magát Báltaszéken egy házban, hol három sógor lakott együtt. Egyikük távollétében a többi örökösödési ügyben perlekedést kezdett, mely csakhamar verekedéssé fajult doronggal és pisztolyal, miután az egyik asszony fia is részt vettek a vitában. Az egyik sógor, Dr. L., életveszélyesen megsebesült.

* (Szédelgő.) A „Westungar. Grenzboten“ jelent, hogy Königsbergben, Drezdában, Pozsonyban, Pesten és Bécsben utóbbi időben egy csaló jár-kelt, ki magát Bilewitz László bárónak nevezte és mint állítólagos orosz-lengyel emigrans a könnyen hívő közönséget rászedte. Sokan pénzsegélyt nyújtottak neki, mi alkalmat adott a „báró“-nak, hogy rangjához illően élhessen. A hatóság azonban megtudta, hogy a

nemesi praedicatum hamis, de midőn el akarta fogatni, a „báró“ úr már nem volt tevékenysége helyén, Pozsonyban. Folyó hó 13-án azonban Moorban, Magyarországon már sikerült elfogni. Itt mint gróf Niedilszky szerepelt.

* (Elsikkasztott adók.) Az északi szolgabíroságnál jelentés tétetett, hogy Cepinben Knezsevics polgármester 15,000 forintnyi adót szedett be, Zsvikovic községi jegyző pedig 1200 fót, de egyikük sem számolt be ez öszszekkel. A „Drau“ szerint Knezsevics anyagi viszonyai nem nyújtanak kezességet ily tetemes öszszegért.

* (Ismét csalás és sikkasztás.) A demoralisatio egy új hőse fölött itelt ismét a fenytörvényszék. Leitner Henrik, pesti pénzüzer többektől nagy öszszeket esalt ki, így községi minisiteri hivatalnoktól 14,000 fót, Rozenzweig őrnagytól Bécsben 19,000 forintot, utóbbi sógornejától Fürstlerne asszonytól 10 ezer fót, Bergmann kapitánytól 6000 forintot, másoktól kisebb öszszeket, összesen körülbelül 100,000 fót vett át a lehető legmagasabb kamatozás végett. Leitner a pénzt nagy kamatokra kiaiíta és fizette is egy ideig az „letőknek.“ — Utóbb azonban a kamatok nem folytak be s Leitner még a rabizott értékpapirokat is elzalogosította. E miatt a hitelezők a fenytörvényszékkel beavdoltak, mely Leitner-t sikkasztás és csalásért a kiállott két évi fogságon kívül még hat havi börtönrre ítélte. A karószultak a polgári perutra utasították.

* (Leány-vásár.) A „Nemere“ írja: Győr-Szt.-Királyról való Balázs Regina, kolozsvári Helepar Irma és szemerejai Gál Emilia hajadonok Előpatakon, hol szolgálatban voltak, az élvek tárháza igazgatónéje, brassói L—r R—a által: ki magát előkelő nőnek adta ki a hajadonok előtt, mint szobaleányok föfogadtattak. Brassóban vették ugyan észre a szerencsétlenség, hogy akarajukon kívül minő társaságba jutottak: de miután idegen helyt pénz, segély és ismeretség nélkül nem volt mit tenniük, több-kevesebb ideig az utjabkori nymphák társaságában maradtak, távol tartván magukat azok rendes föfogalozásától. Mintegy 3 héttel a történet után L—r R—a igazgatóné (vulgo mama) a három hajadont melléküton Brailába szállította, hol egy Leonora nevű mamának 20 darab napoleonór tiszteletdíj külön-külön föfizetése mellett átadta. Miután a hajadonok semmiképen sem volt inyökre ezen igen is élvezetes életmód s hazájokba vissza kíváncsoztak — a brailai cs. és m. kir. konzulsnál panaszt emeltek, mely a velők fölvet jegyzőkönyveket a brassói illetékes hatóságnak küldötte meg. Ez rövid idő óta a második eset, mely határozottan arra mutat, miképp Brassóban Oláhországba be az embervásárok rendszeren üzetnek.

* A cselgóságok sokszor igen jól szoktak kiütni, de többször mint nem az illetők kik azzal élni akarnak bele vásárolnak. Ily cselgóságokról értesíti a magas kormányt a „Banater Post“ mely a pancsovai Deakpárt közlönye, ugyanis miután a nemzetiségi fanatikusok, ismerve a volt határőröknek az ezredben eddig mindenütt használt sárga-fekete zászló iránt pietásokat, most a tudatlan nép fogalmainak megzavarása végett elhatározták a választó polgárokat a választás színhelyére a sárga-fekete s a szerb nemzeti lobogók alatt vezetni, hogy így államellenes párteljárás és centrifugális törekvések előmozdítására eszközül használják fel ezt is; mindezeknél fogva szükségesnek véli, hogy a kormány rendeletileg intézkedjék az ily visszaélés megállítására vett s közigazgatási organumai által azt kellőképp foganatosítsa. Vagy máskülömben ha már divatba engedjük jönni, hogy mint a fehértemplomi választásnál, szerb, román és német nemzetiségi zászlókat is használtak a fanatikusok, ez által biztosan elérhetjük, hogy az egyváltartozás, az egységes magyar állameszme a nép zöménél soha gyökeret ne verhessen! Alattában idegen országok zászlóival valamely országban csak a megfelelő külföldi követek és consulok élhetnek a nemzetközi jogok alapján; de nem engedhetők meg semmiesetre, hogy egy és ugyanazon állam bár külön ajku polgárai külön nemzeti lobogókat, idegen országokét használhassák sajátjukul. Jól mondja tehát a „Banater Post“, hogy „mint magyar állampolgárok, az alkotmányos jogok gyakorlásánál csupán egy zászlót ismerünk s ez a magyar, ezt tartozunk követni, ha hogy az ország hű fiaink czímere általában igényt tartunk.“ Am tessék a magyar országos zászlóra kinek-kinek saját anyanyelvén írni fel képviselőjelölője nevet, stb. ez méltányos, ezt értjük; de egyebet túrni hibás politika volna és senki túllunk nem is igényelheti semmiféle jog alapján.

* (Az orratlanok klubja.) Egy excentrikus angolnak eszébe jutott, mily különös mulatság volna, egy tömeg orratlan embert együtt látni. E perctől kezdve, ha az utcán ily szerencsétlenekkel találkozott, meghívta őket ebédre, a hónap egy bizonyos napjára. A vendéglőssel a meglepetés elkerülése végett tudatta, kiket vár; — meghagyta, hogy jó ebédet készítsen és külön terembe terítsen. Alig hangzott el az ebéd idejére kitűzött óra, a vendégek oly sűrűn követték egymást, hogy a pinczér alig győzte őket az étterembe vezetni. — Az öszszgyűlteknél percenként növekedett csudálkozásuk, hogy oly számosan vannak; szokatlan zavaródással s szégyenlősen néztek egymás szemé közé. Bár eleinte némi kellemetlen érzés borzogatta őket, de a dúsan terített asztal megtette hatását és elhatározták, hogy a szives meghívásnak eleget tesznek. — Egy nyers modoru vén ember elvégre elkialtja magát: „Barátim, ha véletlenül füllövön ragadnánk

egymást, vajjon meddig kellene birkozunk, míg az orrunkat betörnénk?“ — „Istenemre“ mondá egy másik, „miután ön az orrokról beszél, bevallom, hogy 1/2 óra óta orrokról egy orrt a társaságban.“ — „Hála Istennek“ mondá a harmadik, „ámbar nincsen orrunk, de van szájunk, és e terített asztal mellett a szájunk a leghasznosabb részünk.“ — Bort kértek, kaptak bőven, azzal az egyszerű kikötéssel, hogy a kinek a pohara az orrához ért, az a jövő hónapban nem fog részt venni az ebéden. Bor mellett aztán földerült kedélyük, öszszehatároztak. E társaság havonként találkozott. E klub küldöncz alapítója nem régeben halt meg. Pártfogoltja, öszszinte sajnálkozással vették e hirt tudomásul.

* Écskán Thurn-Taxis Egon herczegnél díszes társaság gyült tegnap össze, hogy a háziasszonyak, ki e napon névnapját ünnepelte, szerencse-kivánatait tolmácsolja. A házi ur és a házi asszony leereszkedő szívvellyessége mindenkit meglepett; s nem csoda, ha a gazdagon terített asztalról a felköszöntések, szivből eredők, és szivhez szólók voltak.

* Huszár Imre képviselőnek a perjamosi kerület bizalmat szavozott. Mi csak azt tehetjük hozzá, hogy sokáig éljen!

TÖRVÉNYTEREM.

1873. évi december 24-én a nagy-becskerekai e. f. kir. törvényszéknek nyilvános ülésében következő perek előadattak:

PETTKO BÉLA előadó bíró helyett előadó MIHAJLOVITS SANDOR kir. törvényszéki bíró.

2904. szám polg. 1873. — Heim Wendel és neje szül. Schlier Anna felperesnek, Jäger Lajos mint alperes ellen 1677 frt. tőke s jár. iránt.

6421. sz. p. 1873. — Czarán József felperesnek, Czarán Tódor mint alperes ellen, a Szent-János községi 203. számú tjkben felvett ház felének birtoka s jár. iránt.

8028. sz. p. 1873. — Simits Kata felperesnek, Theodorovits Lyubomir mint alperes ellen a mellenczei határház fekvő 7 1/2 lánex überlandialis föld birtoka és 1033 frt. 70/100 kr. mint örökségi osztály rész és jár. iránt.

Közgazdaság.

Nagy-Beeskerekai piac. (december 5-én.)

Buza 6 ft. 30 kr. — Kétszeres — ft. — kr. — Rozs — ft. — kr. — Árpa 3 ft. — kr. — Zab 2 ft. — kr. — Tengeri 3 ft. 80 kr. — Köles 3 ft. — kr. — Burgonya 2 ft. 80 kr. — Repeze — ft. — kr. — Széna 2 ft. — kr. — Kemény tűzi fa 18 ft. — kr.

(Közélmel fűthető kenyérsütő kemencék.) A földmívelési minisztérium a következő figyelemre méltó értesítést bocsátja közre: A tüzelő fának az ország nagyobb részében mindinkább érezhető drágasága a földmívelő népesség s gazdasági eselődéségnél oly főző és sütő készülékek használatát teszi kívánatossá, melyek a sokkal olcsóbb közélmel fűthetők legyenek, mi által egyrészt a fával tüzelés mellőzhető lenne, másrészt pedig a mezőgazdaságra nézve oly hátrányos szalmatüzelés szűkebb korlátok közé szorítottatik. Ily készülék hiánya különösen a kenyérsütésnél érezhető. Ez ügyet a földmívelés-, ipar- és kereskedelmi minisztérium tanulmánya tárgyává tévén, figyelmét a kenyérsütés czéljaira alkalmazhatóságot látzó Jean Mattys brüsseli czég által készített közélmel fűthető kenyérsütő kemencéire irányozta, s egy ily kemencét kísérletek tétele végett 1871. évi nyarán hozatott. E kemence ára csomagolással együtt 90 frank volt. Az ezen kemencével Budapestett kísérletek ily eredményre arra vezetett, hogy a gazdaközönségnek alkalom nyújtassék e készülék gyakorlati megismerésére. E czélból számára nézve hat ily kemence lett Budapesen egy helybeli czég által utancsinaltatva s mindazon gazdasági egyleteknek megküldve, melyek ezzel kísérletet óhajtottak tenni. Kísérlet tett e kemencékkel: Az országos gazdasági egylet, a heves- és jászunkerületi, a veszprémmegyei, a sárosmegyei, az esztergomvidéki, a pozsonnyegyei, a szepesmegyei, a kecskemétyvidéki, a békésmegyei s az erdélyi m. gazdasági egylet s több más gazdasági egylet; végre az országos iparegylet. Az ezen kemencével tett kísérletek eredményéről beérkezett jelentések megegyeznek abban, hogy ezen kemence a kenyérsütésre előnnyel használható. A beérkezett jelentések kivonatának a következők közölhetők. A kemencébe tett kenyérsütés átlag 15 fót, melynek kisütésére 40—100 percnyi idő kivántatott; a kemence előleges fűtése pedig 25—45 percnyi időt s 5—15 főt közönet vet igénybe. A sütesi idő s tüzelő anyag mennyiségében tapasztalt ingadozások magyarázatuk a kezelési ügyesség különböző fokában s az alkalmazott közén különböző minőségében találják. E kemence előnyül jeleztetnek, hogy olcsón és gyorsan süt, és bárhol föllállítható. Süthető ezen kemencében egyszerre 5 darab kenyér. Egyik kedvezőbb kísérlet alkalmával föllásznaltatott 6 és fél főt szilézai darabos közén 6 kr. értékben és 1/2 kr. értékű fa begyújtáshoz, egy kenyér kisütése tehát 1—3 krla kerül. Továbbá előnyül szolgál e kemencének, hogy bárhol akár szabadban is könnyen szállítható és föllállítható. A kísérletek alkalmával azonban más részt néhány módosítás szükségére merült föl, mely a kemencézn könnyen eszközölhető leend, mi iránt a kellő lépések már megtették és ezek megtörténtével a kísérletek ismételtetni fogván, az elért eredmény az érdekllett közönséggel tudatni fog.

A keleti marhavész újabb behurcolása hazánkban a legkellemetlenebb események közé tartozik különben is súlyos viszonyokkal küzdő gazdáinkra nézve. — Ez ügyre vonatkozólag a földmívelési érdekeink legújabb számában olvassuk: A marhavész, melytől Magyarországon az erdélyi részekkel együtt most már február óta teljesen ment volt, minden szigorú ellenőrzés dacára mult

napokban Pápan, azután Czinfalván és Nyéken kiűtött. A vész Horvátországból hurokoltatott be, hol az egész országban szerte dühöng, és melynek átterjesztésétől magunkat óvándok az egész Dráva mentén felette költséges cordont tartunk fenn. De ezen óvatosság, mind azt a kormány által a helyszínen tett puhatalás kiderítette, a déli vasutársaság néhány állomásán történt visszafelé által lett kijátszva, hogy annak dacára, hogy horvátországbeli marhanak csak Ausztriába átmenőleg volt szabad az országba bejönnie, és a marhavagyonok egyenesen Ausztriába irányoztattak és még etetésnek sem volt szabad magyar területen a vagonokon kívül történnie, az Ausztriába irányított és odaig kifutott de ilesőbb húst tartalmazó vagonok, a kormányrendelet

világos megtörésével Szombathelyen kiűrtetik és onnan a vészes területre érkezett marha lábán elhajtatván, minden irányban terjeszthette a marhavész contagiumát.

Az egyesült magyar gőzhajózási társaság hetes bizottsága, melyet a részvényesek decz. 6-án tartott értekezlete választott, felhívást intézett egy a fővárosi, mint a vidéki részvényesekhez, hogy a vállalat megmentésére ezelő utolsó kísérlethez segítségét nyújtsanak. Szükséges mindenképp, hogy az ügy vezetése kivételések azok kezéből, kik eddig igazgatták, a kiker, ugymond a fölhívás, egészen más indokok vezényeltek, nem az ország java és a részvényesek érdeke. Hogy

ezen első föltétel valószínűsége, szükséges, hogy a legközelebbi december 27-én tartandó rendkívüli közgyűlésen mentül több valódi, független részvényes legyen jelen. Vidéki részvényesek beküldhetik letéteményező részvényeiket a „fővárosi iparoskör” elnökséghez vázai utca, Szentkirályi-báz, a hol a közgyűlés napján a belépti és szavazati jegyek átvehetőek lesznek; a kik pedig nem szándékoznak személyesen feljönni, azok a részvények mellett küldjenek fölhatalmazványt, mely képviselőikre jogosítja az előmútat. — Gondoskodva lesz, hogy a távolmaradó részvényesek képviselete jó kezekre bízassék. A beküldött részvények a közgyűlés után azonnal vissza térítenek. A hetes bizottság melynek tagjai Brachfeld Jakab, Földváry Mihály, Horn

Ede. Houchard Ferenc, Ráth Károly, Weisz B. F., és Weisz Berthold végül biztosít, hogy becsületesen s buzgón fog eljárni a vett megbízás teljesítésében.

Szerkesztői nyiltposta.

—I. K. úrnak. Ha valaki vádol, az írja is alá nevét. —o. úrnak. Az illető vendéglős okosan teszi, ha az illetőt a nyiltterben fogja felszólítani. Külömben az illetőnek a lovagiaságról mint látjuk kevés fogalma lehet. J. úrnak. Az már nyugszik babérjain, kár volna bolygatni, hadd olvassa a fadarabokat a miket naponkint elégetnek.

H I R D E T É S E K.

409. sz. ujoncz. 1873.

Figyelmeztetés.

Az 1854. évben született és így az 1874. évi ujonczozáskor az első korosztályhoz tartozó ifjak ezennel figyelmeztetnek, hogy az 1874. évi január 1-ső napján a casinói épület helyiségében tartandó és reggeli 9 órakor kezdetét veendő sorshuzásra vagy személyesen vagy pedig meghatalmazottjaik által, habár erre nézve külön értesítést nem nyertek volna is különbeni törvényes következmények terhe alatt megjelenjenek.

Kelt N.-Beckereken, 1873. évi december 21-én.

Manojlovics Miklós,
főjegyző.

3. 409.

Wahnung.

Die im Jahre 1854 geborenen, und sohin gelegenheitlich der 1874-er Rekrutenstellung zur 1-ten Altersklasse gehörigen Jünglinge, werden aufmerksam gemacht, wegen Ziehung der Los-Nummern am 1. Jänner 1874, welche um 9 Uhr Vormittags beginnen wird, in den Casino-Localitäten — wenn ihnen auch keine Befehre Verständigigung diesbezüglich zugekommen ist — entweder persönlich oder durch ihre Bevollmächtigten unter sonstigen gesetzlichen Folgen zu erscheinen.

Gr.-Beckerefer, am 21. Dezember 1873.

Nikolaus Manojlovics,
Főjegyző.

Br. 409.

Опомена.

Сви они, који су 1854. год. рођени и тако приликом новачена за 1874 у првом добном разреду припадају, опомињу се, да 1. јануара 1874. год. п. р. календару на жребање (Солжнг) које ће се у касинском здању држати и у 9 сахата пре подне одпочети, или лично или чрез своји пуномоћника, под теретом законити съедства дођу, ако и вису због тога устмено или писмено позваии.

У Вел.-Бечкереку, 21. децембра 1873. п. р.

Никола Манојловић,
вел. бежежник.

Arlejtési hirdetés.

Torontálmege részéről közhírré tételik, miszerint a neuzinai határbán Margiticeza alatt elnyuló Berzava csatornán újból felépítendő három ígás fahíd, összesen 8335 ft. 94 krral előirányzott, — átengedése tekintetéből 1874. évi január 12-én reggeli 10 órakor a mege székház számvevői hivatalban nyilvános arlejtés fog megtartatni, melyhez a vállalkozni kívánók 10%-nyi bánatpénzzel ellátva, meghívatnak.

Utóajánlatok semmi szín alatt el nem fogadtatnak. A költségvetés és az arlejtési feltételek a szokott hivatalos órákban a megei számvevőségél megtekinthetők. Kelt N.-Beckereken, 1873. évi december 20-án.

Torontálmege alispáni hivatala.

II. árverési hirdetés.

Alulirt kiküldött kir. törvényszéki bíró ezennel közhírré teszi, hogy miután a nagy-beckereki telegkönyvi hatóságának 1873. évi 5004. sz. hirdetésével Berényi F. V. felperes részére Kugler Ede József alperestől lefoglalt a török-becei 467. sz. tjkönyvben 462. sz. a. tulajdonul felvett és 6500 ftra becsült házának az 1873. évi december 16-ára kitűzött első árverés eredmény nélkül maradt e végett a második árverés 1874. évi január 16-án reggeli 10 órakor Török-Becsén a község-házban a már kihirdetett árverési feltételek értelmében becsáron alul is el fog adatni.

Kelt N.-Beckereken, 1873. évi december 18-án.

Pettkó Béle,
kir. törvényszéki bíró.

3817. sz. 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telegkönyvi osztálya részéről közhírré tételik, hogy Kanitz Sándor és Jakab tör.-becei lakosok végrehajtott részére 50 ft. tőke és jár. kielégítése végett Boberits Ignát illetőleg ennek jogutódja Czvein Vászta franyovai lakosok végrehajtást szenvedettek lefoglalt a franyovai 71. sz. tjkben A. I. 83/b részl.-sz. 500 ftra felbecsült ház és tartozékainak végrehajtás utáni elárvereztetése elrendeltetvén, ennek a helyszínen illetőleg Franyova község-házánál leendő foganatosítására első határidőül 1874. évi január 29-ik, szükség esetében második határidőül 1874. évi márczius 2-ik napjának mindenkor délelőtti 10 óraja tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fentebb körülírt ingatlan csak a becsáron vagy azon felül a második árverésen azonban becsáron alól is el fog adatni.

Az árverezni kívánók tartoznak a becsárnak 10 száztóljárt bánatpénzzel letenni, az ígért vételárt pedig két részletekben és pedig felét a bánatpénz betudásával az árverés alkalmával a végrehajtó bíró kezéhez, másik felét annak az árverés napjától járó 6% kamatjaival együtt az árverés napjától számítandó 2 hónap mulva jelen kir. tör-

vényszék telegkönyvi osztályánál lefizetni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telegkönyvi hivatalban és az árverési határnapok alatt az árvező bírónál megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi, nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésök végett helyben lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását e hivatalnál jelentessék be; ellenkező esetben képviseltetésök végett gondnok fog kinevezetni, végre a prts. 433. és 466. §-hoz képest

Felhívának mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnek, hogy igénykeresetüket e hirdetés közzétételének utolsó napjától, számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentéseiket pedig az árverés kezdeteig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telegkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János kir. bír. végrehajtó jelentése bevarása mellett megbízatik.

Kelt a n.-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának Nagy-Beckereken, 1873-ik évi október 22-én tartott ülésében.

6445. szám 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék mint telegkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, hogy Pavlovits Mátának, Rakin Mátá elleni kérelmére az alperes tulajdonához tartozó, a t.-becei 33. sz. tjkönyvben foglalt és 180 ftra felbecsült házra nézve a bírói árverés elrendeltetett, s ennek a helyszínen illetőleg a török-becei község-házánál leendő eszközése végett az első árverés határideje 1874. évi január 27-ik, a második pedig február 27-ik napjára, mindig délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok csak a második árverésnél fog a becsáron alól eladatni.

Az árverezni kívánók, tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telegkönyvi hivatalban, és az árverési határnapok alatt az árvező kiküldöttél megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésök végett helyben lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását e hivatalnál jelentessék be; ellenkező esetben képviseltetésök végett gondnok fog kinevezetni, végre

Felhívának mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnek, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §-a értelmében e hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telegkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János kir. bír. végrehajtó jelentése bevarása mellett megbízatik.

Kelt a nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának N.-Beckereken, 1873. december 30-án tartott ülésében.

2164. szám 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telegkönyvi osztálya részéről közhírré tételik, hogy a torontálmegei árverésztár kérelmére Joannavits Jozsa hagyatéka ellen a nagy-beckereki 546. számú tjkönyvben foglalt 1200 ftra becsült ház és kertre nézve a bírói árverés elrendeltetett, s ennek a helyszínen illetőleg ezen kir. törvényszék telegkönyvi osztály helyiségeiben leendő eszközésére a II-ik árverés határideje 1874. évi január 23-ik napjának délelőtti 10 óraja utolag tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok ezen árverésnél a becsáron alól is el fog adatni.

Az árverezni kívánók tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel letenni, az árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telegkönyvi hivatalban, és az árverési határnapok alatt az árvező kiküldöttél megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi, nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésök végett helyben lakó megbízottat rendeljenek és annak nevét és lakását e hivatalnál jelentessék be; ellenkező esetben képviseltetésök végett gondnok fog kinevezetni, végre

Felhívának mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnek, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §. értelmében e hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telegkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János kir. törvényszéki végrehajtó jelentése bevarása mellett megbízatik.

Kelt a nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának, 1873-ik évi június 21-én tartott ülésében.

5266. sz. ex 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki kir. törvényszék mint telegkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, hogy Löwy Ignác kérelmére Nénin Obrad ellen a szerb-aradáci 21. sz. tjkben Nénin Tyira, Nénin Obrad, kiskoru Nénin Nenád és Tucsics Nénin Julia neve alatt felvett házból az alperes Nénin Obradot megillető és 17 ft. 50 krra becsült jutaléknál tulajdonjogára nézve a prts. 422. §-a képest a bírói árverés elrendeltetett, ennek a helyszínen illetőleg a szerb-aradáci község-házánál leendő eszközése végett az első árverés határideje 1874. évi január 19-ik, a második pedig 1874. évi február 19-ik napjára, mindig délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok csak a második árverésnél a becsáron alól el fog adatni.

Az árverezni kívánók tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel letenni; a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telegkönyvi hivatalban és az árverési határnapok alatt az árvező kiküldöttél megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi, nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésök végett helyben lakó megbízottat rendeljenek s annak nevét és lakását e hivatalnál jelentessék be, ellenkező esetben képviseltetésök végett gondnok fog kinevezetni; végre

Felhívának mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnek, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §. értelmében e hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdeteig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telegkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bír. végrehajtó jelentése bevarása mellett, megbízatik.

Kelt a nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának Nagy-Beckereken, 1873. évi november 26-án tartott ülésében.

5265. sz. 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki kir. törvényszék mint telegkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, hogy Messinger Jakab kérelmére Radicev Szovra ellen ez utóbbi tulajdonához tartozó s a nagy-beckereki 877. sz. tjkben foglalt 100 ftra felbecsült házra nézve a bírói árverés elrendeltetett, s ennek a kir. telegkönyvi hivatalban leendő eszközése végett az első árverés határideje 1874. évi január 15-ik, a második pedig 1874. évi február 16-ik napjának, mindig délelőtti 10 órakor tüzetik ki oly megjegyzéssel, hogy a birtok csak a második árverésnél fog a becsáron alól eladatni.

Az árverezni kívánók, tartoznak a becsértéknek 10% bánatpénzzel letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a kir. telegkönyvi hivatalban, és az árverési határnapok alatt az árvező kiküldöttél megtekinthetők.

Figyelmeztetnek továbbá a többi nem a bíróság székhelyén lakó jelzálogos hitelezők, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltetésök végett helyben lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását e hivatalnál jelentessék be; ellenkező esetben képviseltetésök végett gondnok fog kinevezetni, végre

Felhívának mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnek, hogy igénykeresetüket a perrend 466. §. értelmében e hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen telegkönyvi hatóságnál nyújtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Az árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bír. végrehajtó, jelentése bevarása mellett megbízatik.

Kelt a nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának N.-Beckereken, 1873. november 22-én tartott ülésében.

3325. szám 1873.

Arverési hirdetés.

A nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztálya részéről közhírré tételik, hogy miután e. f. é. 1369. szám a. kelt végzéssel, Tarras község javára Jovanov Filop ellen ez utóbbi tulajdonához tartozó s 31 ftra becsült két ló és koci úgy a tarrasi 21. sz. tjkönyvben felvett és összesen 1775 ftra becsült ház, kültelek és szőlőre nézve elrendelt 2-ik árverés eredménytelen maradt, a felperes kérelme következtében a fen elősorolt ingóságok és ingatlan vagyonnak a javatlatba hozott feltételek melletti elárvereztetése végett 3-ik határidőül 1874. évi január 21-ik napja délelőtti 9 órakor kitűzetik azzal, hogy ekkor a birtok becsáron alól is eladatni fog.

Az árverésnek a tarrasi község-házánál leendő foganatosítása végett Marianovich János kir. bír. végrehajtó kiküldetik.

Kelt a nagy-beckereki kir. törvényszék telegkönyvi osztályának, 1873. évi november 22-én tartott ülésében.